

KÁNTOR PÉTER

Egy hétfő délelőtt Majdanekben

*Egy költőtalálkozón vettem részt Lublinban,
volt néhány felolvasás, egy kirándulás
egy közeli festői kisvárosba,
amúgy semmi különös, semmi említésre méltó,
talán csak a hideg abban a pincehelyiségben,
ahol egy éjszakába nyúló estén
együtt fáztunk, ki-ki az anyanyelvén.*

*Aztán az irodalmi programok lezajlottak,
a fesztivál véget ért, mindenki útra kelt,
és hirtelen Majdanekben találtam magam.
Mentünk az aprókavicsos hosszú úton,
a sötétbarna ablaktalan barakkok mellett,
mentünk csöndben az üres úton,
egy holland farmer fia meg én.*

*Egy év különbséggel születünk,
ő egy holland farmon, én Budapesten,
ő 1948-ban, én 1949-ben,
s verseket írunk mind a ketten.
Van itt valakid? – kérdezte.
Egy rokonom? Egy szerettem?
Mindenkori valakim Majdanekben!*

*Majdanek, Treblinka, Belzec, Sobibor...
Egyszer el kell fáradni valahol –
ha Majdanekben, akkor Majdanekben.
Fújt a szél, észre se vettem,
azon a hosszú, kavicsos úton
egyszer csak nagyon elfáradtam,
mint egy gép, úgy lépegettem.*

*Majd elmúlik, elmúlik ez a fáradtság,
ez az október, ez a hétfő,
ez a vágy, nem érezni semmit,
nem gondolni semmire többé.
Varjak bólogattak a fűben,
s mint egy gép, tovább lépegettem,
egy hétfő délelőtt, Majdanekben.*